

(המשך מעמוד 15)

למגמת השלום הגוברת בעולם הערבי. (הסתמכות על כמה שיחות עם אישים מצריים בכירים, שקיימתי באירופה בחודשים שלפני כן, ושעליהם דיווחתי גם בהעולם הזה מבלי לזהות את האישים.)

גמאל עבד אל נאצר יודע שהוא יפסיד במלחמה נגד ישראל, ועל כן סגר במשך שנים את הבלול המצרי בפני פשיטות הפיראיון, ובלם התפתחות מילחמתית בוועידות הפיסגה הערביות. אם יוכח עכשיו לעיני העולם כולו כי כוונת ההתערבה של ישראל הוא בלוף, יצטרך נאצר להיכנע לקיצוניות הסורית, שגרמה למשבר כולו.

במצב זה יידרדר המצב בחודשים הקרובים בהכרח, ותיווצר מציאות ללא-נישוא: התקפות פיראיון לאורך כל גבולות ישראל, אינם צבאי ישיר מכל העברים, התנמקויות בלתי-פוסקות. ממיילא תצטרך יש" ראל לפתוח או במלחמה — אך בתנאים הרבה יותר קשים, כשיוקרתה הצבאית (ואולי גם המוראל של חייליה) יהיו בשפל המדרגה.

הייתי משוכנע אז (כשם שאני משוכנע כיום) שנישוא מצריים לא רצה במלחמה זו, ושהכניס את עצמו למצב לא-מוצא.

חברי, כולם אנשי שלום ותיקים שהתנגדו למיבצע-סיני מפני שראו בה מלחמה תוקפנית ללא-הצדקה, הגיעו אף הם לדיעה זו. ב-1956 שימשה הסכנה המיצרית אמתלה להשתתפות בקנוניה אימפריאליסטית. ב-1967 היתה הסכנה ריאלית.

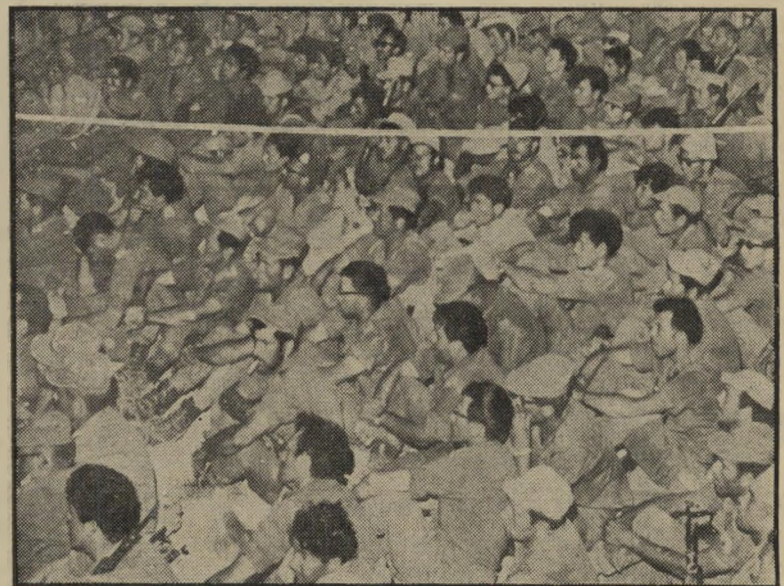
### לוי אשכול ונשות וינדזור

ר יושאל כאן: „אם ידעו הישראלים שלא צפויה להם סכנת-השמדה, ושהם עומדים לפתוח במלחמה שיינצחו בה — מה היה פשר החרדה הנוראה שאחזה במדינה, ושהקרינה ממנה לכל ארצות תבל?“

חרדה זו היתה אמיתית.

אני חושב שהשתלבו כאן כמה גורמים, שקשה להפריד ביניהם. האיומים מסמריה-השיער של התעמולה הערבית. אף שההגיון אמר למאזינים הישראלים שאלה הם דיבריי-איוולת, הם עוררו בכל זאת פחדים תת-המרחתיים בתודעה היהודית, שעוצבה בימי הפוגרומים והשוואה.

בעשר וחצי השנים שעברו מאז מיבצע-סיני, לא היה מיבחן-כוח עם הצבא



חיילי מילואים בתקופת ההמתנה, מאי 1967

המצרי. הישראלי המצוי לא היה בטוח שלא חלה מאז עלייה גדולה בכושר-הלוחמה של הצבא המצרי, עתיר-הנשק.

הגיוס המוטאלי של כוח-האדם גרם לדיכאון גובר בעורף, ודאי סבלנות גוברת בריכוזים הצבאיים. בהוציאו את הכל מן השיגרה, הוא יצר אווירה בלתי-ירדנה, בלתי-מוכרת, ועדיין מופחידה ככל שנמשכה. אי-האמון בממשלת לוי אשכול, שנוצר עוד קודם לכן על רקע המיתון, גרם להרגשה שאין מנהיגות המסוגלת להתמודד עם המצב.

אווירה זו טופחה במתכוון ובודון עדיירי אנשי רפ"י, כאמצעות העיתונות שהם שטפו בה, כדי להפיק הון פוליטי. עירעור המוראל הלאומי במיבצע זה („נשות וינדזור העליונות“) גבל בכוגרנות.

אפשר להוסיף כהנה וכהנה. זהו נושא לחוקרים. והוא ראוי לחקירה. זו תגלה רבדים פסיכולוגיים, פוליטיים וסוציולוגיים מאלפים ביותר.

אך זוהי עובדה: החרדה היתה אמיתית, ספונטאנית בעיקרה, והיא גברה מיום ליום לקראת שיא, שיכול היה למצוא פורקן רק בדרך אחת: המלחמה.

כל זה קרה על רקע מאורעות מעשיים, שחומרתם היתה אמיתית. בהדרגה גברה ההכרה שהריכוז המצרי בסיני הוא עצום, וכי כל עוד הוא קיים תצטרך ישראל כולה להישאר במצב הבלתי-נסבל של גיוס טוטאלי פרמננטי. סגירת המיצרים הוכיח כי אין זה ריכוז פאסיבי, אלא שנועד להשיג מטרות אנטטי-ישראליות מעשיות.

כאשר קמה ברית-ההגנה המצרית-ירדנית, הגיעו כוחות מצריים לירדן והתהדק שיתוף-הפעולה המצרי-סורי, הצטרירה לעיני המדינה האפשרות המפחידה של התקפה על כל גבולות המדינה בעת ובעונה אחת. נוסח 1948.

כאיתנו רגע עינינו גם ההיסוסים האחרונים — ואני משוכנע שכל מדינה היתה בוחרת במצב זה, לאור התנאים, בדרך שבה הלכה ישראל.

הייתה זאת מלחמת-מגן ב-5 ביוני 1967. האם נשארה כזאת גם ב-11 ביוני? המדיניות של ממשלות אשכול ומאיר מאז תום המלחמה שונה לחלוטין מן ההכרזות שהוכרזו ב-5 ביוני, ושחאמו את הרגשת העם. אז דובר על הגנה, ולא שאיפה לכיבושים. מאז מתנהלת מדיניות שמטרתה העיקרית היא להחזיק בחלק גדול של השטחים הכבושים. במדינה משתלטת יותר ויותר אווירה קולוניאליסטית.

אלם מדיניות שהתגבשה כתוצאה של המלחמה אינה יכולה, בדיעבד, לשנות את מהות המלחמה. עירבוב השתיים מביאה לפירכה הגיונית.

יכול וחיוב פטריוטי ישראלי שוחר-שלום דהיליחם במדיניות זו שלאה-המלחמה. אך אין הוא צריך להכחיש כי המלחמה עצמה היתה מלחמת-מגן.

\* את השתלשלות המצב ניסיתי לתאר כפאטריוט בספרי „מלחמת היום השביעי“, תוך ניתוח מהלכי הרי האסון של עבד אל-נאצר. כפי שנמסר לי מפי יודעי-דבר, קרא עבד אל-נאצר גירסה זו וקיבל אותה לפני מותו.

### דרכי אדם

#### אוהבת

#### המנהלים

16 שנה בילה צבי הופמן בגולה הרי חוקה. ב-1956 הוא נסע ללוס-אנג'לס כדי ללמוד מינהל עסקים וכלכלה. נכנס לאחר סיום לימודיו לעסקים, עשה בהם הייל. לפתע, הרים ראשו אל הלוח — וגילה ש-חלפו 16 שנה, וכי הוא כבר בן 38.

הוא החליט שהגיעה העת להקים בית. ואם בית — רק בישראל. „ראיתי את כל החברים הישראלים שלי שהתחתנו עם אמריקאיות ונדפקו. לא רציתי שגם לי יקרה דבר כזה.“ סיפר.

בינואר השנה, הגיע לארץ כדי שלא להידפק. אבל איד שהוא נדפק!

לא הייתי מתחתן, לא בהתחלה. כאשר פגש לראשונה את רחל גבריאלי, ראה לפניו רק חתיכה צעירה, בעלת פנים



מאהבת גבריאלי — המאהב נשאר בלי אשה

יפות ורגליים מקסימות וחזה משגע, לפי עדותו של בעל דבר.

גם צבי נראה לרחל, העובדת כפקידה במחלקת המנגנון של אל-על, היתה לו וולוו חדשה, הוא היה יותר אמריקאי מ-ישראלי, ונראה כבעל ממון רב. לאחר חודשיים של היכרות, נישאו.

כיום, כשהוא כבר חכם לאחר מעשה, מקונן הופמן: „לוא הייתי יודע לפני ה-חחונה על פרשת אלכסנדר, לא הייתי חולם להתחתן איתה.“

אלא שהוא לא ידע. מוטורף, פרשת אלכסנדר החלה לפני כשלוש שנים, הסתיימה בטרגדיה לפני שמונה חודשים.

היא החלה כאשר בין רחל לבוס שלה, מנהל מחלקת-המנגנון של אל-על, ראובן אלכסנדר, התפתח רומן לוהט (אהבתו הקומית של הפקיד הבכיר, העולם הזה 1712). המנהל הקשיש (54) איבד את ראשו אחרי הפקידה הצעירה והחתיכה. סיפרה אז אשתו של המנהל, מלכה:

לא הייתי מאמינה שגבר יכול להשת-טות כל כך, אחרי 25 שנות נישואין. הרומן שלו עם רחל גבריאלי, הרס את כל חיינו. הדברים הגיעו לידי כך שנאלצתי לקרר אחד להרים אליה שולפון, רחל, ביקשתי ממנה, אנא תפסיקי לשלוח את בעלי הביתה בשלוש לפנות בוקר. הוא מפריע לכל המשפחה לישון. או שתשאירי אותו אצלך כל הלילה או שתשלחי אותו מוק-דם יותר. אני לא קראתי לו, הוא בא לבד, היא ענתה לי.

הסימן הראשון שלי על הרומן שלו היה של המתנות שהוא היה מקבל ממקום עבודתו — הפסיקו להגיע הביתה.

הסימן השני: הוא היה מגיע הביתה עליו ושמח, שורק ושר. היה נכנס לשעות לאמבטיה, יוצא מצוהצח ומגונדר כחתן לחופה. במשך חודש אחד הוא הוציא אלף ל"י על בגדים.

בין היתר הוא קנה חולצות משוגעות של נערים, והיה שואל אותי אם הן מש-וות לו באמת את המראה הצעיר. הוא

היה מסתגר בחדרו, שם תקליטים על הפטיפון, ולפי קול הצעדים משם הכנתי שהוא מתאמן בריקודים.

כשניסיתי להעמיד אותו על כסילותו, הוא ענה לי שאני זקנה מדי בשבילו.

כך סיפרה מלכה לפני למעלה מש-ר תיים. מאז, נמשכו הדברים — עד לפני שמונה חודשים. אז, התאבדה מלכה אלכ-סנדר.

מנהל הרש. מלכה אלכסנדר התאב-



— וכעדה הופמן — והבעל בלי תחתונים

דה שבוע וחצי לפני נישואיה של גב-ריאלי להופמן. מבחינת לוח-הזמנים של רחל, לא יכול היה אם כן צבי הופמן להור-פיע בזמן מתאים יותר.

אלא שכל זאת, לא ידע כמובן הופמן, כאשר נישא לרחל.

הוא גילה זאת מהר מאוד. תוך חוד-שיים, למען הדיוק.

לאחר נישואיו, מצא הופמן ג'וב נכבד כמנהל האדמיניסטרטיבי של בית-חולים אסותא בתל-אביב. רחל גם היא לא נטר-שה את עבודתה בעלת הפריווילגיות ב-מחלקת-המנגנון של אל-על. הזוג הטרי — היא 30 והוא 38 — התיישב בדירה שכור-רה במרכז תל-אביב.

את הצ'קים שקיבלו כמתנות-נישואין, מסר הופמן באצילות לידי אשתו. לדירה החדשה, הוא הכניס את כל האביזרים היי-פיים שהביא איתו מארצות-הברית.

הכל היה טוב ויפה — חודשיים בדיוק. הבעל היה מביא לאשתו פרחים כל יום שישי, היה מוציא אותה למסעדות הדור-רות כל אימת שחשקה נפשה לאכול קצת. פעם אמנם ביקשה האשה טבעת-יהלום של עשרת אלפים לירות, ונפגעה כשר-בעלה ענה כי אין באפשרותו בשלב זה לספקה. אך מלבד זאת חזר הכל על מיר-מנוחות. הופמן תיכנן לחזור עם רחל ללוס-אנג'לס, לחסל שם את העסק הפור-רה שלו, לשוב ארצה כבד ממון.

לאיכרוב אדיש. אך סבלנותה של רחל לא עמדה לה לחכות עם הנסיעה. יום בהיר אחד נעלמה מהדירה. יחד איתה, נעלמו כל חפציו היפים של הבעל, כולל חפצי המיטה, בגדיו, תחתונים, גופיות — הכל.

הופמן ניסה להבין על מה ולמה. האשה פתרה אותו בלא-כלום אדיש. לבסוף נעתרה הפאט-פאטאל להיפגש עם בעלה לארוחת-צהריים בפונטבלו האקסלוסיבי. על כל הפצרותיו של צבי להסכים, נע-נה בחיוך מיסטורי בלבד.

ביום שני השבוע, התקיים הדיון הרא-י שון ברבנות. רחל דרשה מבעלה בן ה-חודשיים את כופר-הכתובה — בסך עשר-רת אלפים לירות. אך במסדרון בית-הדיון הרבני, לחשה לו במתיקות: „עם-פחות מעשרים אלף — לא אתן לך גט!“

חפציו של צבי עדיין מוחרמים במקום מגוריה הנוכחי של אשתו, בבית אמה.

למרות זאת, מהרהר צבי ברצינות ב-הצעתה הפיננסית של רעייתו: „אפילו זה מחיר זול לצאת מהעסק.“ אמר הש-בוע, „עכשיו שאני יודע את כל ההיס-טוריה שלה.“